

Sygn. akt III AUa 195/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Czaja
Sędziowie:	sędzia Krzysztof Szewczak (spr.) sędzia Jacek Chaciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 3 lutego 2021 r. w L.

sprawy J. K.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 17 grudnia 2019 r. sygn. akt VIII U 2065/19

oddala apelację

Jacek Chaciński Elżbieta Czaja Krzysztof Szewczak

III AUa 195/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 czerwca 2017 r., znak: (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., powołując się na treść art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. 2016 r., poz. 708 ze zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr(...), ponownie ustalili od dnia 1 października 2017 r. wysokość emerytury J. K. na kwotę 2 069,02 zł brutto. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że podstawa wymiaru świadczenia wynosi 10.237,54 zł, a emerytura wynosi 75 % podstawy wymiaru. W wysokości emerytury uwzględniono podwyższenie, zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy, łącznie o 7 % podstawy wymiaru. Łączna wysokość

emerytury wynosiła 7.753,16 zł, ale z uwagi na to, że była ona wyższa od kwoty 2.069,02 zł, tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wysokość emerytury wnioskodawcy ograniczono do tej kwoty.

W odwołaniu od tej decyzji, skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie, J. K. domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu emerytury w wysokości ustalonej poprzednią decyzją z dnia 4 stycznia 2017 r. wraz z późniejszą waloryzacją oraz zasądzenia od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych. Zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego, w tym przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. wnosił o jego oddalenie podnosząc, że środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Z informacji o przebiegu służby z dnia 31 marca 2017 r. sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 1 września 1988 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. Wskazał, że informacja o przebiegu służby była równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy i jest ona wiążąca dla organu rentowego.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2019 r., sygn. akt III AUo 787/19 Sąd Apelacyjny w Warszawie wyznaczył do rozpoznania sprawy niniejszej Sąd Okręgowy w Lublinie.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie J. K. wysokości emerytury policyjnej od dnia (...) w wysokości obowiązującej do dnia (...).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, J. K., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia(...) do dnia (...) odbywał zasadniczą służbę wojskową. Wcześniej, w podaniu z dnia 16 lipca 1986 r., zwrócił się o wyrażenie zgody na odbywanie zasadniczej służby wojskowej w jednostkach Milicji Obywatelskiej. W trakcie odbywania zasadniczej służby wojskowej, wnioskodawca postanowił podjąć naukę w szkole oficerskiej i od dnia 1 września 1988 r. został słuchaczem I roku Wyższej Szkoły (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L..

W grudniu 1990 r. wnioskodawca został skierowany do służby w Komendzie Rejonowej Policji w L.. J. K. pełnił tam służbę w sekcji kryminalnej. W roku akademickim 1991/1992 w trybie zaocznym kontynuował naukę na III roku studiów zawodowych w Wyższej Szkole (...) w S. (aktualna nazwa w chwili ukończenia studiów). W dniu 4 czerwca 1992 r. wnioskodawca uzyskał dyplom, z którego wynika, że w latach 1989-1992 odbył studia wyższe zawodowe w Wyższej Szkole (...) w S. w zakresie prawno-administracyjnej ochrony porządku publicznego.

Po ukończeniu Wyższej Szkoły (...) w S. wnioskodawca pełnił dalej służbę w Policji. Od dnia 1 stycznia 1994 r. J. K. pracował w komórkach zajmujących się zwalczaniem przestępczości zorganizowanej – najpierw były to Wydziały ds.(...), a od dnia 15 kwietnia 2000 r. – (...) Biuro (...). Od dnia 1 czerwca 2010 r. (do końca służby w Policji) wnioskodawca był naczelnikiem Wydziału w C. Zarządu w L. (...) Biura (...).

J. K. został zwolniony ze służby w Policji w dniu 20 stycznia 2016 r. Decyzją z dnia 1 marca 2016 r. przyznano mu prawo do emerytury od dnia 21 stycznia 2016 r. w wysokości 7 554,30 zł.

Instytut Pamięci Narodowej Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Oddziałowe Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej w L. w informacji o przebiegu służby nr (...) z dnia 31 marca 2017 r. stwierdził, że J. K. w okresie od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. 2016 r., poz. 708 ze zm.).

Organ rentowy otrzymał informację z Instytutu Pamięci Narodowej w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2016 r., poz. 2270).

Mając na uwadze treść tej informacji Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 12 czerwca 2017 r., powołując się przy tym na przepisy art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 18 lutego 1994 r.

Komendant Główny Policji w piśmie z dnia 30 listopada 2017 r. przekazał informację dotyczącą służby wnioskodawcy, z której wynika, że po dniu 12 września 1989 r. wykonywał on rzetelnie zadania i obowiązki służbowe. Wielokrotnie przyznawano J. K. dodatek służbowy do uposażenia. Został on odznaczony Brązowym i Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz Brązową i Srebrną Odznakę Zasłużony Policjant. Nie był karany karami dyscyplinarnymi, a w ramach obowiązków służbowych w latach 1994-2004 i 2007-2009 wykonywał co najmniej 6 razy w roku czynności operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze albo interwencje w celu ochrony osób, mienia lub przywrócenia porządku publicznego w sytuacjach, w których istniało zagrożenie życia lub zdrowia.

W dniu 30 stycznia 2017 r. J. K. wystąpił do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o zastosowanie wobec niego art. 8a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. Decyzją nr (...) z dnia 11 października 2018 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, po rozpoznaniu powyższego wniosku, odmówił wyłączenia stosowania wobec wnioskodawcy postanowień art. 15c, art. 22a i art. 24a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że organ nie kwestionuje rzetelnego wykonywania przez J. K. zadań i obowiązków w trakcie służby po dniu 12 września 1989 r., jednak okres służby na rzecz totalitarnego państwa zarówno w ujęciu bezwzględny – długości tego okresu, jak i w ujęciu proporcjonalnym – stosunku tego okresu do całego okresu służby, nie może być oceniany jako krótkotrwały.

Od tej ostatniej decyzji wnioskodawca odwołał się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. Wyrokiem z dnia 8 maja 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. uchylił zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu tego wyroku WSA podniósł, że organ niewystarczająco ocenił kwestię krótkotrwałości służby. Wnioskodawca pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa przez okres 1 roku i 11 miesięcy, przy całkowitym okresie służby wynoszącym 28 lat, 11 miesięcy i 24 dni. Organ ponadto nie odniósł się w ogóle do faktów przywołanych przez skarżącego we wniosku.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji złożył skargę kasacyjną od powyższego wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego, która do zamknięcia rozprawy w postępowaniu przed Sądem I instancji nie została jeszcze rozpoznana.

Sąd Okręgowy w Warszawie w trakcie rozpoznawania sprawy, sygn. akt XIII 1 U 326/18, powziął wątpliwość, czy przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r., które były podstawą wydania zaskarżonej decyzji, spełniają standardy konstytucyjne, i skierował pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 4/18, które w dalszym ciągu oczekuje na rozstrzygnięcie.

Sąd I instancji podniósł, że większość okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej była bezsporna. Mają one potwierdzenie w dowodach z dokumentów oraz dowodzie z zeznań wnioskodawcy J. K.. Sąd Okręgowy podkreślił, że jedynym dowodem, który był podstawą wydania zaskarżonej decyzji jest informacja Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby wnioskodawcy. Wynika z niej, że J. K. w okresie od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13 b cyt. ustawy. Pozwany organ emerytalny podnosił, że informacja ta jest dla niego wiążąca.

Dokonując oceny tego dokumentu Sąd Okręgowy miał na uwadze stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 stycznia 2012 r., K 36/09 (OTK-A 2012, nr 1 poz. 3) stwierdził, że informacja o przebiegu służby byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL, mimo braku możliwości bezpośredniego zakwestionowania jej treści w postępowaniu przed IPN przez funkcjonariusza, którego informacja dotyczy, podlega nie tylko weryfikacji w postępowaniu przed właściwym organem emerytalnym, ale przede wszystkim podlega wszechstronnej kontroli sądowej w postępowaniu wyjaśniającym. W razie bowiem zaskarżenia decyzji organu emerytalnego o ostatecznym ukształtowaniu praw emerytalnych funkcjonariusza rozstrzyga co do istoty sąd powszechny, który nie jest prawnie związany treścią tej informacji. Zobligowany jest on jednak do respektowania kwalifikacji tego dowodu jako dokumentu urzędowego (art. 244 § 1 k.p.c.), sporządzonego w przepisanej formie przez powołany do tego organ państwowy, w zakresie działania tego organu (art. 244 § 1 k. p. c.). Wystawiający taki dokument Instytut Pamięci Narodowej jest organem państwowym, działającym na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 2032 ze zm.). Informacja taka, jako dokument urzędowy, odpowiadający wymaganiom określonym w art. 244 § 1 k. p. c., korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności) oraz domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Domniemania te mogą być jednak obalone w sposób przewidziany w art. 252 k.p.c., to jest przez zaprzeczenie prawdziwości dokumentu i udowodnienie, że oświadczenie organu zawarte w danym dokumencie urzędowym, wystawionym przez ten organ, jest niezgodne z prawdą (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Jędrzejewska Maria, Grzegorzczak Paweł, Weitz Karol, Ereciński Tadeusz, Gudowski Jacek [w:] Ereciński Tadeusz Część pierwsza, tytuł VI, dział III, rozdział 2, oddział 2, art. 244). Przepis art. 252 k.p.c. nie zawiera przy tym żadnych ograniczeń dotyczących rodzaju dowodów, za pomocą których strona powinna wykazać prawdziwość swoich twierdzeń w przedmiocie kwestionowania wartości dowodowej dokumentu urzędowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 256/2001 – Lex Polonica nr 375455). Sąd Okręgowy miał również na uwadze pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 grudnia 2006 r., I UK 179/06 (LEX nr 342283), że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie przepis art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków.

Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą zeznania J. K., ponieważ znajdują one potwierdzenie w innych dowodach, tj. dowodach z dokumentów.

Sąd I instancji podkreślił, że strony wywodziły odmienne skutki prawne z zasadniczo niespornych faktów.

Sąd Okręgowy uznał, że w okolicznościach sprawy niniejszej rozstrzygnięcie sprawy nie wymaga odnoszenia się do zarzutów dotyczących zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r., na naruszenie których wskazywał w odwołaniu J. K.. Brak było zatem podstaw, zdaniem Sądu Okręgowego, do zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c., o co wnosił organ emerytalny w piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2019 r. Zdaniem Sądu Okręgowego nie było również potrzeby odnoszenia się do podniesionego w odwołaniu zarzutu naruszenia postanowień Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Okręgowy ponownie zaznaczył, że J. K. domagał się ustalenia wysokości emerytury policyjnej od dnia (...), w wysokości ustalonej przed dniem (...).

Sąd I instancji zauważył, że z dniem 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2016 r., poz.

2270), która dodała do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. nowy przepis art. 13b ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Ustawa zmieniająca dodała również do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. przepis art. 15c, w którym zostały określone zasady obliczania wysokości świadczenia dla osób, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa. Zgodnie z art. 15 c ust. 1 w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 1) 0 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 1a oraz 2-4. Powołany przepis zawiera także obostrzenie zawarte w ust. 3, zgodnie z którym wysokość emerytury ustalonej zgodnie z ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Ta regulacja spowodowała niemożność uwzględnienia ponad wyznaczony przez ustawodawcę limit, przy obliczaniu emerytury, także okresów zatrudnienia poza służbą mundurową i innych, o których mowa w art. 14 ustawy emerytalnej, które dotychczas doliczało się do wysługi emerytalnej i podwyższały one emeryturę o 1,3 % podstawy jej wymiaru. Ustawa nowelizująca uregulowała także tryb postępowania w sprawie wydania decyzji ustalających na nowo wysokość świadczeń. Z przepisów ustawy zmieniającej wynika, że od decyzji przysługuje prawo odwołania do właściwego sądu według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, a złożenie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Organ emerytalny, mając na uwadze treść informacji Instytutu Pamięci Narodowej nr (...) z dnia 31 marca 2017 r. o przebiegu służby, dokonał ponownego przeliczenia świadczenia wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., II UZP 10/11 (OSNP 2012, nr 23-24, poz. 298), stwierdził, że sąd powszechny (sąd ubezpieczeń społecznych), rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji organu emerytalnego (Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.) w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią takiej informacji zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa).

Jednocześnie Sąd Okręgowy podkreślił, że ustalenia faktyczne i interpretacje prawne Instytutu Pamięci Narodowej nie mogą wiązać sądu, do którego wyłącznej kompetencji należy ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do emerytury policyjnej i jej wysokości oraz odpowiednia kwalifikacja prawna ustalonych faktów. Taka argumentacja jest uzasadniona tym bardziej, że w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia dowodowe, odmiennie niż w postępowaniu przed organem emerytalnym, a zastosowanie znajdują wyłącznie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, w tym także przepisy dotyczące postępowania dowodowego.

Zgodnie z art. 13 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r., za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r., w enumeratywnie wymienionych cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach.

Instytut Pamięci Narodowej, sporządzając informację o przebiegu służby wnioskodawcy, nie wskazał pod dyspozycję konkretnie którego z punktów art. 13 b powołanej wyżej ustawy zakwalifikował służbę wnioskodawcy w spornym okresie.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w myśl art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. „e” tej ustawy, za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się m.in. służbę w Wyższej Szkole (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L., a w jej ramach kadre naukowo-dydaktyczną, naukową, naukowo-techniczną oraz słuchaczy i studentów. Z kolei zgodnie z art. 13c ustawy, za służbę na rzecz totalitarnego państwa nie uznaje się służby w rozumieniu art. 13b:

1/ która rozpoczęła się po raz pierwszy nie wcześniej niż w dniu 12 września 1989 r.;

2/ której obowiązek wynikał z przepisów o powszechnym obowiązku obrony.

J. K. w okresie do dnia (...) odbywał zasadniczą służbę wojskową, realizując obowiązek wynikający z obowiązujących wówczas przepisów o powszechnym obowiązku obrony (por. art. 64 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej). Mając to na uwadze, okres od dnia 1 września 1988 r. do dnia 28 stycznia 1989 r., zdaniem Sądu Okręgowego, nie może być zaliczony do okresu służby wnioskodawcy na rzecz totalitarnego państwa na podstawie art. 13 c pkt 2 cyt. ustawy.

Wyższa Szkoła (...) w L. została powołana rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 r. w sprawie utworzenia wyższej szkoły oficerskiej resortu spraw wewnętrznych (Dz.U. 1972 r., Nr 38, poz. 248), wydanym na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 1973 r., Nr 32, poz. 191 ze zm.). Zniesiona została natomiast z dniem 30 września 1989 r. na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989 r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz.U. 1989 r., Nr 37, poz. 204), wydanego na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz.U. 1965 r., Nr 14, poz. 102 ze zm.). Na mocy zarządzenia nr 50/89 z dnia 21 czerwca 1989 r. Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia wydziałów zamiejscowych Akademii Spraw Wewnętrznych, z dniem 1 października 1989 r. Akademia Spraw Wewnętrznych „wchłonęła” Wyższą Szkołę (...) w L. oraz Wyższą Szkołę (...) w S.. Od tego momentu obie szkoły stały się Wydziałami Akademii (...): (...) Państwa oraz Porządku Publicznego. Zarządzeniem organizacyjnym nr (...) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 września 1989 r. unieważniono etaty (...), (...) w L. i (...) w S., tworząc Akademię (...).

Sąd Okręgowy, podzielił pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 lutego 2014 r. (III UAa 1005/13), że nie można przyjąć, iż Wyższa Szkoła (...) w L. została przekształcona w Wydział (...) Państwa Akademii (...), skoro (...) została zniesiona z dniem 30 września 1989 r., a Wydział (...) Państwa (...) został utworzony z dniem 1 października 1989 r., tj. kiedy (...) już nie istniała. Wydział (...) Państwa (...) być może został utworzony na bazie (...), jednakże nie istniało żadne następstwo prawne, zwłaszcza że (...) została zarówno utworzona, jak i zniesiona, na podstawie aktu prawnego o randze rozporządzenia, a Wydziały Zamiejscowe (...) utworzono na mocy zarządzeń, tj. aktów prawnych niższego rzędu.

Z powyższego wynika, że wnioskodawca mógł być słuchaczem Wyższej Szkoły (...) w L. jedynie do dnia 30 września 1989 roku, a od dnia 1 października 1989 roku był już słuchaczem Akademii (...). Nie można przy tym nie zauważyć, że w dyplomie ukończenia wyższych studiów zawodowych wskazano, że wnioskodawca był słuchaczem Wyższej Szkoły (...) w S. w latach 1989-1992, co może oznaczać, że w okresie późniejszym (po dniu 1 października 1989 r.) doszło do kolejnych przekształceń i Wyższa Szkoła (...) w S. przejęła słuchaczy Akademii (...), „zaliczając” im okres studiów w Akademii (...). Wnioskodawca zeznał, że studia zawodowe trwały 3 lata, najpierw był 2 lata w L. i potem 1 rok w S.. „Cały nasz rocznik rozkazem Ministra Spraw Wewnętrznych został przeniesiony do S.” (k. 112v a.s.).

Nie można nie zauważyć, że w przepisie art. 13b ustawy zaopatrzeniowej nie wymieniono Wyższej Szkoły (...) w S.. W art. 13b ust. 1 pkt 5 tej ustawy wskazano natomiast, że za pracę na rzecz totalitarnego państwa uważa się także: Akademię (...), a w jej ramach kadre naukowo-dydaktyczną, naukową i naukowo-techniczną pełniącą służbę w Wydziale (...) Państwa Akademii Spraw Wewnętrznych oraz na etatach Służby Bezpieczeństwa, a także słuchaczy i studentów, którzy przed skierowaniem do Akademii (...) pełnili służbę, o której mowa w pkt 5 i 6 oraz ust. 2 pkt 1.

Wnioskodawca przed podjęciem studiów nie pełnił służby, o której mowa w pkt 5 i 6 oraz ust. 2 pkt 1 ostatnio powołanej ustawy. Należy też podkreślić, że w opinii służbowej za okres od dnia 1 sierpnia 1988 r. do dnia 18 stycznia 1990 r. wskazano, że „wydaje się, że (wnioskodawca) jest lepiej przygotowany do zawodu funkcjonariusza MO, ponieważ nigdy nie pracował w wydziałach operacyjnych SB” (k. 57 a.s.).

Zdaniem Sądu Okręgowego przepis art. 13b ustawy zaopatrzeniowej zawiera zamknięty katalog cywilnych i wojskowych instytucji oraz formacji, w których pełnienie służby jest równoznaczne ze służbą na rzecz państwa totalitarnego i brak jest podstaw do jego rozszerzania. Jak bowiem wielokrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy przepisy o systemie ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, stąd niedopuszczalne są jakiegokolwiek odstępstwa, poza wyraźnie określonymi wyjątkami, od zasad objęcia systemem ubezpieczeń społecznych, obowiązku opłacania składek i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne, a także ich wypłaty. Oznacza to, że niedopuszczalne jest swobodne kształtowanie warunków, na jakich następuje wyliczenie wysokości emerytury. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08 – OSNP 2009, nr 9-10, poz. 120 i powołane tam orzecznictwo), co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej.

Z wykładni językowej przepisu art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. wynika wprost, które instytucje i formacje należy traktować jako ograny, w których była wykonywana służba na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest podstaw do uznania, iż wnioskodawca w okresie od dnia 1 października 1989 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu powołanej ostatnio ustawy.

Zgodnie z art. 15c ust. 1 pkt 1 tej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa. W myśl art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, wysokość emerytury ustalonej zgodnie z ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z powyższego wynika, że przepis art. 15c ust. 3 ustawy stosuje się tylko wówczas, gdy w danym przypadku ma najpierw zastosowanie przepis art. 15c ust. 1 ustawy. W myśl art. 15c ust. 1 pkt 1 emerytura wynosi 0 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa. Warunkiem zastosowania tego przepisu jest zatem przepracowanie co najmniej roku na rzecz totalitarnego państwa. Wnioskodawca pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. (będąc słuchaczem (...) w L.) tylko przez okres kilku miesięcy, tj. od dnia 29 stycznia 1989 r. (od dnia zakończenia zasadniczej służby wojskowej) do dnia 30 września 1989 r. (tj. do zniesienia (...) w L.). Wobec tego, nie ma do niego zastosowania przepis art. 15c ust. 1, a co za tym idzie również przepis art. 15c ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie J. K. zasługiwało na uwzględnienie.

Apelację od tego wyroku wniósł Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, apelant zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a/ art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży

Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 288 ze zm.) poprzez jego nieprawidłową interpretację i przyjęcie, że zasadnicze znaczenie dla ustalenia służby na rzecz totalitarnego państwa ma fakt oceny przekształceń Wyższej Szkoły (...) w L. po 30 września 1990 r., a nie pozostawanie słuchaczem tej szkoły, która została wymieniona w tym przepisie;

b/ art. 15c poprzez uznanie, że nie ma on zastosowania przy ustalaniu wysokości emerytury J. K. z uwagi na nieuprawnione przyjęcie, że nie pełnił on służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ostatnio powołanej ustawy przez pełny rok.

W konsekwencji tego zarzutu pozwany organ emerytalny wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I instancję. Apelant wnosił ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego za I instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

Istota sporu w sprawie niniejszej sprowadzała się do kwestii, jakie znaczenie należało przypisać informacji Instytutu Pamięci Narodowej, o której mowa w art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 723), zwanej dalej „ustawą zaopatrzeniową”, a w szczególności, czy sąd jest związany tą informacją, czy też podlega ona weryfikacji w toku postępowania sądowego, oraz czy w postępowaniu sądowym dopuszczalne jest ustalenie, że służba danego funkcjonariusza w okresie wskazanym w informacji Instytutu Pamięci Narodowej, o której wyżej mowa, nie była służbą na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Odnosząc się do pierwszego z tych zagadnień należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że sąd rozpoznający sprawę, w której postępowanie zostało wszczęte na skutek wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji dotyczącej ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tej informacji przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów, tj. zakwalifikowania konkretnego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., II UZP 10/11 – OSNP 2012, nr 23-24, poz. 298).

W przypadku J. K. informacja Instytutu Pamięci Narodowej nr (...) z dnia 31 marca 2017 r. wskazuje, poza jego danymi osobowymi, jedynie okres od dnia 1 września 1988 r. do dnia 31 lipca 1990 r. jako okres pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa, bez wskazania przy tym w jakich konkretnie formacjach i instytucjach służba ta była pełniona. Z treści tej informacji nie wynika jakie działania pracowników IPN poprzedziły jej wydanie. Jedynie

można przypuszczać, że na podstawie teczki personalnej wnioskodawcy ustalono okres, w którym był on formalnie przydzielony do formacji wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej (Wyższa Szkoła (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L. oraz Akademia (...)), bez badania czy rzeczywiście był tam przydzielony oraz czym faktycznie zajmował się w tym czasie w ramach swoich obowiązków. Z informacji IPN nadto nie wynika dlaczego nie uwzględniono, że J. K. w okresie od (...)do dnia (...) odbywał zasadniczą służbę wojskową, której obowiązek wynikał z przepisów o powszechnym obowiązku obrony. Służby w tym ostatnim okresie, zgodnie z art. 13c pkt 2 ustawy zaopatrzeniowej, nie uznaje się za służbę na rzecz totalitarnego państwa. W informacji IPN brak jest również odniesienia do treści dyplomu ukończenia przez J. K. studiów wyższych. Z dokumentu tego wynika, że w latach 1989-1992 odbył on w Wyższej Szkole (...) w S. studia wyższe zawodowe zaoczne w zakresie prawno-administracyjnej ochrony porządku publicznego. Należy przy tym zauważyć, że wyspecjalizowany organ, jakim niewątpliwie jest Instytut Pamięci Narodowej, posiadał możliwości dokładnego sprawdzenia na czym polegała praca danego funkcjonariusza w konkretnych okresach. Teczka akt osobowych J. K. oraz dokumenty zgromadzone w aktach policyjnego organu emerytalnego nie pozwalają na przypisanie mu działań bezprawnych, które mogły być kwalifikowane jako działania (służba) na rzecz na rzecz totalitarnego państwa.

Ustalenia Sądu I instancji dotyczące okresu służby objętego informacją IPN nr (...)z dnia 31 marca 2017 r. oraz dokumenty zgromadzone w aktach osobowych J. K., a także w aktach policyjnego organu rentowego, nie wskazują na podejmowanie przez wnioskodawcę w spornym okresie realnych działań w ramach pełnionej służby, świadczących o działalności na rzecz totalitarnego państwa. Z ustaleń tych wynika, że J. K. w podaniu z dnia 16 lipca 1986 r. skierowanym do Szefa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w L. zwrócił się o wyrażenie zgody na odbycie zasadniczej służby wojskowej w jednostkach Milicji Obywatelskiej. Po uzyskaniu takiej zgody w okresie od dnia (...) do dnia (...) odbył on zasadniczą służbę wojskową w oddziałach prewencji oraz pododdziałach stacjonarnych resortu spraw wewnętrznych. Odbycie zasadniczej służby wojskowej w ostatnio powołanym okresie zostało potwierdzone w zaświadczeniu nr (...) z dnia 23 lipca 2019 r. wydanym przez Wojskową Komendę Uzupełnień w L.. W trakcie odbywania zasadniczej służby wojskowej, z dniem 1 września 1988 r. wnioskodawca został zaliczony w etatowy stan podchorążych Wyższej Szkoły (...) w L.. Po zniesieniu tej Szkoły z dniem 30 września 1989 r., jako podchorąży kontynuował od dnia 1 października 1989 r. naukę na II roku w Akademii (...). Po zniesieniu tej Akademii, J. K. kontynuował wyższe studia zawodowe na III roku w roku akademickim 1991/92 już systemie zaocznym w Wyższej Szkole (...) w S.. Ta ostatnia Szkoła w dyplomie z dnia 20 sierpnia 1992 r. potwierdziła odbycie w niej w latach 1989-1992 przez J. K. zaocznych wyższych studiów zawodowych. Z przebiegu służby sporządzonego w dniu 27 lutego 2017 r. przez Naczelnika Wydziału (...) i (...) Biura (...) wynika, że wnioskodawca z dniem 22 listopada 1990 r. został postawiony do dyspozycji Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. i dalej, aż do zwolnienia ze służby w dniu 20 stycznia 2016 r., pełnił ją w jednostkach Policji.

W odniesieniu do spornego okresu (1 września 1988 r. – 31 lipca 1990 r.) należy zwrócić uwagę na znajdującą się w archiwum IPN opinię służbową za okres od 1 sierpnia 1988 r. do 18 stycznia 1990 r., sporządzoną przez dowódcę II kompanii II roku Wydziału (...) Państwa Akademii (...)por. W. M.. W części I tego dokumentu stwierdzono: „Podchorąży [J. K.] zna pobieżnie zasady pracy operacyjnej. Wydaje się, że jest lepiej przygotowany do zawodu funkcjonariusza MO, ponieważ nigdy nie pracował w wydziałach operacyjnych SB. (...) Przed podjęciem nauki w Wydziale (...)w L. słuchacz odbywał zasadniczą służbę wojskową w ramach jednostki (...) W.. Posiada 1,5-roczone doświadczenie zawodowe funkcjonariusza MO.” W pkt 1 części III tej opinii służbowej (rodzaj wykonywanych zadań, stopień wywiązywania się z tych zadań i osiągnięte wyniki) wskazano: „Operacyjne zabezpieczenia różnych uroczystości na terenie W., nocne prewencyjne patrole – również na terenie W.. Z tych zadań podchorąży wywiązywał się w stopniu dobrym.” Treść tego dokumentu, a także innych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy niniejszej oraz aktach policyjnego organu emerytalnego, które zostały przez Sąd Okręgowy poddane dokładnemu badaniu i wnikliwej analizie, nie dają podstawy do stwierdzenia, że J. K. mogą być przypisane działania bezprawne dokonane w spornym okresie, które mogą być kwalifikowane jako działania na rzecz totalitarnego państwa.

Trafnie apelant zarzucił, że przekształcenia Wyższej Szkoły (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L. po dniu 30 września 1989 r. nie mają wpływu na ocenę czy słuchacz tej Szkoły pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Należy bowiem zauważyć, że zarówno działająca do dnia 30 września 1989 r. Wyższa Szkoła (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L., jak i działająca od dnia 1 października 1989 r. Akademia (...), zostały wymienione w art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. „e” tiret 5 i 7 ustawy zaopatrzeniowej jako instytucje, w których służba w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Przepis art. 13b ustawy zaopatrzeniowej nie określa jednak kryteriów uznania służby w formacjach i jednostkach w nim wymienionych za służbę na rzecz totalitarnego państwa. To kryterium powinno być więc oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 – Legalis nr 2467938). Za Sądem Najwyższym należy powtórzyć, że skoro datą końcową okresu wskazanego w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej jest 31 lipca 1990 r. (rozwiązanie SB i utworzenie UOP), to im bliżej tej daty, tym mniej było w państwie elementów totalitarnych. Dekompozycja reżimu komunistycznego w Polsce miała charakter postępujący. W latach 80-tych ubiegłego stulecia pojawiły się elementy i instytucje świadczące o jego stopniowej demokratyzacji. Nie można więc z góry zakładać, że każda osoba pełniąca służbę działała na rzecz totalitarnego państwa, gdyż funkcje rozkładały się także na obszary bezpieczeństwa państwa, które są istotne w każdym jego modelu. W rezultacie należy uznać, że miejsce i okres pełnienia służby nie może być jedynym kryterium radykalnego obniżenia emerytury osób, które pozytywnie przeszły w 1990 r. proces weryfikacji i następnie w wolnej Polsce nienagannie pełniły wieloletnią służbę.

W odniesieniu do wnioskodawcy należy stwierdzić, że okres od dnia 1 września 1988 r. (w właściwie od dnia (...), tj. od zakończenia odbywania zasadniczej służby wojskowej) do dnia 31 lipca 1990 r., w którym był słuchaczem najpierw Wyższej Szkoły (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L., a następnie – Akademii (...), przypada na końcową fazę (kilkanaście miesięcy) okresu wskazanego w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej. Jak wynika z cytowanej wyżej opinii służbowej, J. K. w tym okresie uczestniczył w „operacyjnym zabezpieczeniu różnych uroczystości oraz nocnych prewencyjnych patrolach na terenie W.”. Zgromadzony w sprawie niniejszej materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania J. K. działań bezprawnych, które mogą być zakwalifikowane jako podejmowane na rzecz totalitarnego państwa. W postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym, nie zostały przedstawione dowody na potwierdzenie pełnienia przez wnioskodawcę służby polegającej na wykonywaniu czynności o charakterze operacyjnym, służących totalitarnemu państwu, łamiących podstawowe prawa i wolności obywatelskie. Nie ma więc podstaw, żeby odmówić wiary zeznaniom J. K. co do rzeczywistego charakteru jego służby w okresie od dnia 1 września 1988 r. do dnia 31 lipca 1990 r., który to okres został zakwalifikowany przez policyjny organ emerytalny, na podstawie w/w informacji Instytutu Pamięci Narodowej, jako okres służby na rzecz totalitarnego państwa.

W świetle zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego, działań wnioskodawcy w tym okresie nie można więc ocenić jako bezprawne, które mogą być kwalifikowane jako działania na rzecz totalitarnego państwa.

Z tych wszystkich względów zarzuty przedstawione w apelacji nie mogły uzasadniać zawartego w niej wniosku o zmianę ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Na koniec tych wszystkich rozważań należy zwrócić uwagę na jeszcze jedną ważną okoliczność, a mianowicie, że po zmianach ustrojowych w Polsce jakie się dokonały po wyborach do Sejmu i Senatu, które odbyły się w dniu 4 czerwca 1989 r., J. K. służył w Policji przez okres prawie 26 lat (zwolniony został ze służby w dniu 20 stycznia 2016 r.), a więc przez okres znacznie przekraczający 15 lat służby w Policji uprawniające, zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, do emerytury policyjnej. W okresie służby w Policji poczynawszy od 1990 r., na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, wnioskodawca był wielokrotnie awansowany i nagradzany. Został on odznaczony Brązowym i Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz Brązową i Srebrną Odznaką Zasłużony Policjant. J. K. nie był karany dyscyplinarnie. Z informacji Komendanta Głównego Policji z dnia 30 listopada 2017 r. wynika, że wnioskodawca po dniu 12 września 1989 r. rzetelnie wykonywał zadania i obowiązki służbowe. To wszystko również sprzeciwia się stosowaniu wobec J. K. restrykcyjnych norm art. 13b i nast. ustawy zaopatrzeniowej. Wydaje się, że taka była również intencja projektodawcy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. nowelizującej ustawę zaopatrzeniową (Dz.U. 2016 r., poz. 2270), o czym świadczy następująca wypowiedź J. Z. – Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji na posiedzeniu Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji (nr 76) i Komisji Polityki Społecznej i Rodziny (nr 55) Sejmu VIII

Kadencji w dniu 14 grudnia 2016 r. (zapis tego posiedzenia – str. 8): „funkcjonariusze, którzy zostali dopuszczeni do pracy w wolnej Polsce w różnych służbach i którzy w sposób rzetelny pełnili swoje obowiązki, którzy mają zasługi po roku 1990, byli nawet odznaczani, nagradzani, ofiarnie, że tak powiem, wykonywali swoje obowiązki niezależnie od tego, że wcześniej pełnili służbę w organach bezpieczeństwa totalitarnego państwa, powinni być traktowani inaczej niż reszta”.

Reasumując, należy stwierdzić, że powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że okres od dnia 1 września 1988 r. do dnia 31 lipca 1990 r., w którym J. K. był słuchaczem (studentem podchorążym) najpierw Wyższej Szkoły (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L. (do dnia 30 września 1989 r.), a następnie – Akademii (...) (od dnia 1 października 1989 r. do dnia 31 lipca 1990 r.), nie może być uznany, z przyczyn, o których była wyżej mowa, za okres służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej. W związku z tym, jak trafnie przyjął Sąd I instancji, wysokość emerytury policyjnej J. K. nie może być ustalana z zastosowaniem przepisów art. 13a, art. 13b oraz art. 15c ustawy zaopatrzeniowej. Sporny okres, w którym wnioskodawca był słuchaczem (studentem podchorążym) Wyższej Szkoły (...) w L. oraz Akademii Spraw Wewnętrznych, nie podlega więc przeliczeniu z zastosowaniem 0% podstawy wymiaru emerytury. Świadczenie to nie podlega również dalszemu obostrzeniu przewidzianemu w art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, tj. obniżeniu do kwoty przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłaszanej przez Prezesa ZUS.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.